

Boca de la mina de la font de la Bonaigua

Sant Just Desvern

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Pg. de la Muntanya, 28.
Emplaçament Entre la Baixada del Mas i el Complex Esportiu Municipal de La Bonaigua.

Coordenades:

Latitud: 41.389598847767
Longitud: 2.0760408464682
UTM Est (X): 422752
UTM Nord (Y): 4582420

Classificació

Número de fitxa 08221 - 202
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Obra civil
Estil / època: Contemporani Popular
Segle XIX-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Sant Just Desvern, Plaça de Jacint Verdaguer, 2, 08960

Fitxes associades:

[Font de la Bonaigua](#)

Autoria de la fitxa David Torres Rodríguez - Kuanum

Data de registre de la fitxa: dj., 24/10/2024 - 12:51

Descripció

Mina d'aigua de curt recorregut situada al del passeig de la Muntanya, dins d'una parcel·la boscosa propera a la Baixada del Mas.

La petita portella d'entrada a la galeria, que s'obre al perfil del terreny natural, té brancals i llinda de maó massís vist. Per sobre de la part construïda en maó hi ha un llenç de pedra. La porta queda protegida per una reixa metàl·lica.

Història

Els orígens de la font de la Bonaigua es remunten a final del segle XIX quan durant la construcció d'una mina a la zona es descobrí una beta d'aigua, que va quedar conduïda per aquesta mina fins a la riera. L'any 1931, el regidor de l'Ajuntament Miquel Casanova, proposà la recuperació de la font que havia quedat obstruïda per uns aiguats uns mesos abans. La urbanització de l'espai, realitzada l'any 1932, va anar a càrrec de l'Ajuntament de Sant Just Desvern a partir d'un projecte de l'arquitecte municipal Josep Alemany. A tal fi, les propietàries dels terrenys Carme Modolell, Dolors Modolell i Fe Rey Llisuy, cediren al municipi 3.000 m² per la construcció d'un parc públic. El tràmit va quedar registrat amb una escriptura sota notari amb la presència de l'alcalde Daniel Cardona i Civit i del regidor Josep Piquet Gelabert, en la qual s'especificava: *"porció de terreny de la pessa de terra del Mas Casa Duran, i de cabuda tres i mitja mojadets, equivalents a una hectàrea, setanta tres àrees i cinquanta tres centiàrees, en la qual hi ha un safareig amb aigua de mina per al servei de la finca; confronta al nord, amb la riera de St. Just; al mitjorn, amb el camí de la muntanya; a sol ixent, amb Na Fe Rey i a ponent, amb el camí de Can Mèlich"*.

La font es va convertir en punt de trobada de santjustencs i santjustenques, especialment els diumenges. Aquesta aflluència, que a vegades no gaudia de l'entorn de manera cívica, comportà que el 4 d'abril de 1956 la *Hermanidad Sindical de Labradores y Ganaderos* de Sant Just fes un requeriment escrit a l'Ajuntament, demanant mesures per evitar les destrosses que algunes persones causaven en els horts i camps del voltant de la font. En resposta a aquesta demanda, l'Ajuntament es va comprometre a delimitar i vigilar l'espai de la font, establint un acord el 26 d'abril de 1956 en un acte que va aplegar l'alcalde Josep Maria Domènech, altres personalitats del consistori municipal, així com als propietaris dels terrenys circumdants. D'aquest moment és la plantació dels plàtans, algun dels quals encara perduren avui en dia, i la construcció de dos pous d'accés a la mina propietat dels Modolell.

A finals de la dècada de 1950, a tocar de la font es construí un quiosc de venda de begudes, element que va ser pol d'atracció pels habitants de la població que sovintejaven la font per fer dinars i sopars a la fresca. A més, els concessionaris de l'establiment eren els encarregats de vigilar i tenir cura de les instal·lacions de la font.

L'any 1970 la font va quedar malmesa per uns forts aiguats, fet que sumat a la intoxicació d'alguns veïns i veïnes pel consum d'aigua per aquelles dates, va fer que la Bonaigua comencés a tenir cert desprestigi entre la població. L'any següent, el 1971, l'Ajuntament adquirí més terrenys a la zona amb la idea de construir un centre escolar, terrenys que el 1975 se cedien al Ministerio de Educación per la materialització d'un institut que era inaugurat durant el curs 1978-1979.

La construcció de l'institut, l'abandonament progressiu de les instal·lacions de la font, així com la canalització de la riera amb un col·lector soterrat, van fer que finalment la font de la Bonaigua acabés coberta per quatre metres de sediments desapareixent del paisatge fins a l'any 1992, quan durant les obres

d'un col·lector d'aigües residuals tornaren a aparèixer de manera temporal.

L'any 2019 la font de la Bonaigua va ser objecte d'una intervenció arqueològica per tal de constatar i documentar les restes estructurals que encara es conservaven. Els treballs van deixar a la vista la planta semicircular de la urbanització de la font projectada l'any 1932 per Josep Alemany, així com restes del banc perimetral, les escales d'accés i deu rajoles que formaven part del plafó ceràmic situat a la paret de la font. Després dels treballs arqueològics, les estructures es van protegir amb geotèxtil i van quedar novament cobertes de terra.

Bibliografia

OCHOA GONZÀLEZ, Juli (1995). "Inventari de les mines d'aigua". *Miscel·lània d'Estudis Santjustencs*, núm. 6, pp. 187-208.

Enllaços d'interès:

[Font de la Bona Aigua. Fes Fonts Fent Fontings](#)
[Inventari de le mines d'aigua](#)

